

Article opinió - Ramon Orfila - “Marroc, Sàhara i Europa. La diplomàcia del xantatge” (1)

L'enèsima crisi diplomàtica entre el Regne del Marroc i Europa ha tingut com escenari les aigües de Ceuta i, encara que s'ha intentat disfressar com a una qüestió migratòria, les pròpies declaracions dels governants marroquins, espanyols i europeus han deixat ben clar que el problema de fons s'ha de cercar al Sàhara Occidental i te com arrel les polítiques expansionistes del monarca-dictador del Marroc.

En efecte, Mohamed VI ha mogut els seus peons en forma d'una nova versió de la Marxa Verda que el 1975 va servir com a tapadora per encobrir la invasió del territori de la que va ser la 53 província espanyola, organitzant i orquestrant aquesta vegada un allau de desembarcs de pobres migrants subsaharians i especialment de joves, quasi fiets, marroquins que han penetrat nadant el territori adjunt a la ciutat de Ceuta, fugint de la pobresa i la misèria creixent del país veí.

El transport gratis en autobusos, organitzat des de ciutats properes a la frontera amb Ceuta, de molts dels joves que han protagonitzat la travessia fins penetrar les aigües espanyoles, i les pròpies declaracions d'aquests quan han arribat a la platja del Tarajal, confirmant que la policia de fronteres del Marroc, que acostuma a ser tan dura i “inmisericorde”, els havia obert les portes per facilitar-los l'accés a la mar més proper a Ceuta, a més de les notícies que s'havien divulgat a través de les xarxes en el sentit que tots aquells que arribessin a Ceuta serien traslladats a la Península y obtindrien l'asil o el permís de residència que els permetria viure a Espanya, va crear el caldo de cultiu que va fer possible que mes de 8.000 joves es llancessin a la incerta aventura de jugar-se la vida intentant travessar la frontera nedant.

Els darrers fracassos de la política marroquí respecte del Sàhara Occidental, o les Províncies del Sud, com acostuma a denominar-les el règim, junt amb una crisi econòmica i de salut, originades en part per la incidència del COVID 19 que s'han traduït en un creixent malestar social que s'ha fet visible en forma de manifestacions i disturbis als carrers de moltes ciutats, es troben en l'origen de la crisi actual i explicaria que, des del Majzen o govern a l'ombra, en connivència amb la Casa Reial, hagin triat crear un conflicte exterior que distregui una opinió pública cada dia més revoltada per les desigualtats econòmiques i socials, per allò que “res hi ha que ajunti més que un enemic exterior”.

La caiguda en picat de l'activitat turística al Marroc pel COVID19 es evident i les xifres que parlen d'una caiguda del 81% en l'arribada de turistes son significatives en un país en el que la cobertura dels drets dels treballadors, en cassos de crisi, és pràcticament inexistent. Si hi afegim el fet que les inversions estrangeres han caigut, el darrer any més d'un 31%, entre altres coses pel revifament del conflicte armat al Sàhara junt amb les sentències demolidores de la justícia europea dictaminant la no marroquinitat del Sàhara, afectant la comercialització dels productes agrícoles i miners provinents de l'antiga província espanyola, es constata fins quin punt es creen també les condicions per un escalfament social que farien preveure una etapa de desestabilització al carrer, un carrer que te encara pendent la pròpia “primavera marroquí” que democratitzi el sistema i reequilibri una societat que veu créixer de manera imparabile l'enclotxa

---

entre rics i pobres, entre el Rei i el seu entorn que acumulen riqueses de manera escandalosa i la immensa major part de la població, i especialment dels mes joves que han perdut des de fa temps qualsevol esperança de veure com milloren les seves perspectives pel futur.

El País, gens sospitós de ser anti-marroquí, publicava fa un parell d'anys una enquesta de "L'economiste" segons la qual 6 de cada 10 persones, al Marroc, estarien disposades a emigrar cap Europa si tinguessin oportunitat de fer-ho.

De manera més recent, el passat 16 de maig, també El País, publicava un reportatge sobre la riquesa i el patrimoni acumulat per Mohamed VI en el que, de manera detallada i documentada destapava que "El holding del rei del Marroc, és un dels mes poderosos d'Àfrica, amb interessos en banca, assegurances, turisme o telefonia" i es feia ressò d'altres publicacions que calculen que la fortuna del Rei s'ha multiplicat per 5 en els seus 9 primers anys de regnat i que supera les fortunes d'Alberto de Mònaco i la d'Isabel II reina d'Anglaterra i la revista financera Forbes calcula que Mohamed VI és la quinta fortuna d'Àfrica i la primera del Marroc.

- Continuarà-